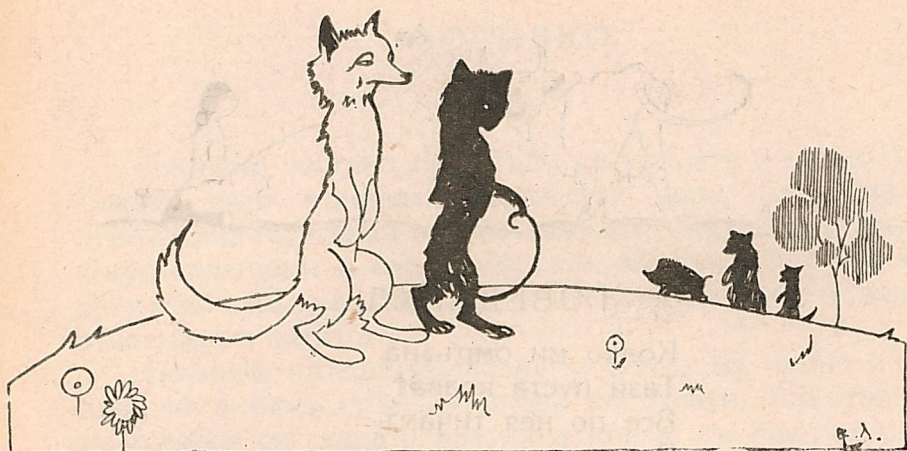

КОТАРАНЪ.

Народна приказка.

I.

Тръгналъ котакъ изъ гората. Насреща му Кума-Лиса. Запира го, запитва го:

— Кой си ти? Кжде отивашъ?

— Котаранко менаричатъ. Тръгнахъ, Лисо, да се женя.

— Много добре си намислилъ, — рекла кумата срамливо. — И азъ решихъ мжжъ да дирия.

Дръпналъ Котаранъ мустака, позасмѣлъ се и промѣлвилъ:

— Че тя булката предъ мене. Дали само ще ме вземе!

— Защо не, — отвръща Лиса. — Отъ късмета си не бѣгамъ. Хайде съ мене въ мойта кжща.

И подъ ржка се повели Котаранчо и Лисана. Оттогава въ миръ и сговоръ заедно си заживѣли.

II.

Една сутринъ Заю-Баю срещналъ Лиса срѣдъ гората.

— Кума-Лиске, — рекълъ Заю, — иска ми се да подойда тия дни при тебъ на гости.

— Не ти трѣбва, Зайо-Байо! Котаранъ при менъ живѣе. Какъвто е лошъ и страшенъ — кжсъ по кжсъ ще те раздърпа.

Уплашилъ се Заю-Баю. Кого видѣлъ, кого срещнѣлъ — все за котака разправялъ.